

Sygn. akt **VII W 620/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Wieczorek

Protokolant: st. sekr sądowy Anita Cichosz

Oskarżyciel publiczny: xxx

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 stycznia 2016 roku

sprawy **T. S.** s. S. i Z. z domu Z., ur. (...) w P. (...)

obwinion ego o to, że:

będąc użytkownikiem pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi w dniu 17 lutego .2015 r. nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej w P., komu powierzył ww. pojazd do kierowania lub używania w dniu 3 grudnia 2014 r. około godz. 09:30 na ul. (...) w P.,

tj. o wykroczenie z art. 9 6 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137)

orzeka

1. obwinionego T. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200,00 (dwieście) złotych;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 30,00 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII W 620/15

UZASADNIENIE

W dniu 03 grudnia 2014 r. około godziny 9.30 w P., na ulicy (...) nieznanemu kierowca zaparkował pojazd marki A. o nr rej. (...). Samochód ten był zaparkowany w miejscu, gdzie obowiązywał znak drogowy pionowy B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Właścicielem powyższego pojazdu jest E. S. (1). Posiadaczem tego pojazdu był natomiast obwiniony T. S..

W dniu 23 stycznia 2015 roku Straż Miejska w P. wystąpiła do T. S. z wezwaniem do wskazania kto był użytkownikiem lub osobą kierującą pojazdem marki A. o nr rej. (...) w dniu 03 grudnia 2014 r. około godziny 9.30 w P., na ulicy (...), w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Powyższe wezwanie zostało odebrane przez T. S. w dniu 10 lutego 2015 roku.

W odpowiedzi z dnia 24.02.105r. T. S. przesłał do SM w P.(...), pismo, w którym nie wskazał użytkownika lub osoby kierującej pojazdem marki A. o nr rej. (...) w dniu 24 marca 2014 roku o godzinie 9.04 w P., na ulicy (...). Jednocześnie poinformował SM, iż jest, był i będzie możliwy postój na ul. (...), gdyż w zdjęciach jest brak znaku zakazu.

W dniu 26.03.2015r. Straż Miejska w P. wystąpiła do T. S. z wezwaniem do stawiennictwa celem przesłuchania go w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137).

W odpowiedzi z dnia 20.04.105r. T. S. przesłał do SM w P. (...)pismo, w którym poinformował, iż w poprzednim piśmie zawarł już wszystkie wyjaśnienia w sprawie.

/dowód: protokół przesłuchania świadka H. M. k.1-2, dokumentacja fotograficzna k.3, wezwanie do E. S. (2) k.5, informacja z CEPiK – k. 6; oświadczenie pisemne E. S. (1) – k. 8; wezwanie – k. 10, potwierdzenie odbioru – k. 9, pismo k.12/

T. S. ma 44 lata. Legitymuje się wyższym wykształceniem. Z zawodu jest budowlańcem. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z której osiąga dochód na poziomie 2000-3000 złotych miesięcznie. Na utrzymaniu ma troje małoletnich dzieci oraz żonę.

Obwiniony nie był karany za przestępstwa, ale był już uprzednio karany przez Sąd Rejonowy w P. za podobne wykroczenia w sprawach: (...).

/dowód: wydruk z bazy PESEL k.18, dane osobopoznawcze z akt (...)k.40, baza informatyczna SAWA- SR w/m, odpisy wyroku (...) - k.32-33, karta karna k.19/

Sąd zważył, co następuje :

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na osobowym i nieosobowym materiale dowodowym w postaci zeznań świadka H. M., pisma obwinionego, pisma E. S. (1), dokumentacji zdjęciowej, informacji z CEPiK-u, wezwań, potwierdzeń odebranych wezwań, danych o karalności. Wskazane dowody wzajemnie się uzupełniają i korespondują ze sobą, dlatego też Sąd dał im wiarę.

Zebrany materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż obwiniony pomimo wezwania go przez Straż Miejską, nie wskazał w określonym mu terminie 14 dni komu powierzył w dniu 03 grudnia 2014 r. do kierowania lub używania pojazd marki A. o nr rej. (...). Obwiniony pisemnie wyjaśnił, iż nie tylko on korzysta z tego pojazdu, dlatego też nie był w stanie wskazać kto go prowadził.

Mając na uwadze powyższe okoliczności w ocenie Sądu nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż obwiniony jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony będąc użytkownikiem pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania tj. w dniu 17 lutego 2015 roku nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej w P. komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 03 grudnia 2014 roku o godzinie 9.30 na ulicy (...) w P. swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 96 § 3 kw.

Popełnia wykroczenie opisane w treści art. 96 § 3 kw kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Zgodnie z art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym (T.j. Dz. U. 2005r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie o którym mowa w art. 129b ust. 2 (między innymi w zakresie naruszenia przepisów ruchu drogowego dotyczących zakazu zatrzymywania się i postoj) strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Tym samym straż gminna (miejska) jest organem uprawnionym na gruncie art. 96 § 3 kw.

Obowiązek wskazania osoby, której powierzono pojazd do kierowania lub używania, ma charakter ustawowy. Jego źródłem jest art. 78 ust. 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, który określa też katalog osób, na których ciąży

ten obowiązek. Obowiązek ten pod względem przedmiotowym obejmuje wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

T. S. jest użytkownikiem pojazdu marki A. o nr rej. (...) dlatego też na obwinionym ciążył obowiązek wskazania komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania.

Zachowanie sprawcze polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. Niewskazaniem jest też udzielenie odpowiedzi negatywnej, na przykład że nie wskaże tej osoby lub nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd, jak też zaniechanie udzielenia odpowiedzi. W niniejszej sprawie obwiniony w pismach podniósł, iż nawet jakby wiedział w czyjej dyspozycji w określonym czasie był niniejszy pojazd to i tak tego nie poda. Zarzuty obwinionego o nieobowiązanie znaku zakazu B-36 na ul. (...) (...) są całkowicie niezgodne z rzeczywistością i stanowią subiektywne zapatrywanie w/w. Już w innych sprawach p-ko T. S.: (...) - zostało ustalone ponad wszelką wątpliwość, iż w/w znak drogowy obejmuje również miejsce zaparkowania pojazdu A. w dniu 03.12.2014r. – jest okoliczność znana z urzędu sądowni. Tymczasem obwiniony nagminnie neguje jego obowiązanie.

Dlatego Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ponieważ nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę w rozumieniu Kodeksu wykroczeń. Obwiniony nie dał posłuchu normie prawnej, mimo iż miał taką możliwość.

Oceniając, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest dość znaczny Sąd wziął pod uwagę:

- rodzaj dobra naruszonego przez zachowanie obwinionego jakim jest porządek ruchu drogowego;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – obwiniony nawet nie starał się ustalić, kto konkretnie prowadził przedmiotowy pojazd;
- wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków – T. S. jest osobą która mogła wskazać kierującego pojazdem, a co za tym idzie naruszył obowiązek nałożony na niego przez ustawodawcę;
- wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków – postać zamiaru – działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał uprzednią niekaralność obwinionego. Jako obciążające okoliczności Sąd poczytał uprzednie karalności za podobne wykroczenia, nagminne wręcz niestosowanie się do norm i zakazów ruchu drogowego.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizowała cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej, Sąd miał na uwadze dochody sprawcy, jak również jego warunki osobiste, rodzinne i możliwości zarobkowe. Obwiniony uzyskuje dochód na poziomie około 2000-3000 złotych miesięcznie. Tym samym będzie on miał możliwość zgromadzenia stosownych środków finansowych celem uiszczenia kary grzywny.

O kosztach postępowania wobec obwinionego orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia

(Dz. U. Nr 118, poz. 1269). Opłata od skazania została orzeczona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (T.j. Dz. U. 1983r., Nr 49, poz. 223z późn. zm.).